

Har multicolor

pentru vremuri cenușii
IV

Acest material nu este un studiu biblic, ci un
ghid pentru studiu biblic.

Grupuri de ucenicie
Biserica Baptistă „Harul”
Titan-București
ianuarie
2017

1 Petru 2:13-17 Fiți supuși autorităților...

Pentru Domnul

Fiți supuși

oricărei stăpâniri omeneste,

pentru Domnul:

atât împăratului, ca înalt stăpânitor,

cât și dregătorilor, ca unii care sunt trimiși de el

să pedepsească pe făcătorii

de rele și

să laude pe cei ce fac bine.

Căci voia lui Dumnezeu este,

ca,

făcând ce este bine,

Să astupați gura oamenilor neștiutori și proști.

Purtați-vă ca niște oameni slobozi,

fără să faceți din slobozenia aceasta o haină a răutății,

ci ca niște robi ai lui Dumnezeu.

Cinstiți pe toți oamenii,

iubiți pe frați;

temeți-vă de Dumnezeu;

dați cinste împăratului!

ADEVĂRUL APROFUNDAT și APLICAT

Harul în adâncime și în acțiune (Ezra 7:10; Iacov 1:25)

Începând cu 2:11-12, Petru introduce partea a doua a scrisorii sale. Introducerea anticipează ceea ce va urmări apostolul, și anume să-i sfătuiască pe creștini și să-i avertizeze cu privire la lupta spirituală internă, dar și cu privire la cea externă. Creștinii trebuie să aibă grijă la purtarea lor în familie, biserică și societate. De la 2:13 și până la 3:7 Petru predă o lecție practică foarte importantă, respectiv supunerea față de autoritatea lăsată de Dumnezeu. Ideea de supunere implică o autoritate căreia te subordonezi.

Care este autoritatea cu care începe Petru? (2:13)

Care este motivația creștinilor pentru a se supune autorităților?

Care este rolul oricărei structuri de autoritate? (2:14)

Ce se întâmplă când autoritățile nu își îndeplinesc acest rol?

Până la ce limită trebuie să asculte creștinul de autorități? (Fapte 4:19, 20)

Care este voia lui Dumnezeu în ce privește relația creștinului cu autoritățile statului? (2:15)

Cum pot creștinii să astupe gura celor ignoranți, care îi defăimează pe nedrept?

Care este pericolul libertății în Hristos pe care o are creștinul? (2:16)

Trasați linii de corespondență între cele patru categorii de persoane și responsabilitatea creștinului față de fiecare:

Toți oamenii	iubiți
Frații	temeți-vă
Dumnezeu	dați cinste
Împăratul	cinstiți

De ce nu ne cere Petru să ne temem de împărat?

Cu cine este pus pe același nivel împăratul?

De ce nu trebuie să ne temem decât de Dumnezeu, nici de frați, nici de oameni, nici de împărat?

Fii supuși... această poruncă implică „ascultarea de o autoritate” (părinți-copii; soț-soție; stăpâni-sclavi; angajator-angajat; stat-cetățeni; Dumnezeu-oameni; slujitorii bisericii-membrii bisericii cf. Luca 2:51; Romani 13:1; 1 Corinteni 15:28; Efeseni 5:24 etc.).

Există și situații când oamenii lui Dumnezeu nu au ascultat de autoritate și a fost bine (Exod 1:17; Daniel 3:13-18; Fapte 4:18-20; 5:27-29). Este evident în aceste cazuri că ascultarea de autoritate a mers **până la limita păcatului**. Când o autoritate îți cere să încalci

Legea Domnului, nu mai este legitimă, de aceea nu trebuie ascultată în acel moment. Peste orice autoritate legitimă există o altă autoritate, iar peste toate autoritățile este autoritatea lui Dumnezeu. O autoritate care iese de sub autoritatea lui Dumnezeu nu mai poate fi autoritate legitimă. Păcatul din om și din societate duce la abuz de autoritate, care se manifestă fie prin exces de autoritate (pretinzând lucruri bune într-o manieră greșită, excesivă), fie prin pretenții nelegitime, nebiblice (pretinzând lucruri rele, imorale).

Este o bună mărturie pentru Numele Domnului orice creștin care în relația cu orice tip de autoritate dă dovadă de respect și ascultare. Aceasta este **motivația teologică** pentru supunere: ca să-L glorificăm pe Dumnezeu prin respectarea autorității lăsate de El (Romani 13:1-7).

Oricărei stăpâniri omenești... sau „tuturor instituțiilor omenești”, ceea ce înseamnă că acesta este un îndemn cu aplicabilitate foarte largă. Petru folosește același verb pentru supunere și în cazul instituțiilor civile ale statului, și în cazul stăpânilor de sclavi, și în cazul familiei. În toate cele trei cazuri de acceptare și respectare a autorității, motivația este: „pentru Domnul” sau „de dragul Domnului”, „fiindcă este plăcut Domnului”.

Relația autoritate-păcat explică mai multe aspecte ale supunerii. Care este limita până la care ne supunem autorităților omenesti (până ne cer să păcătui). Care este principala cauză care îi determină pe oameni să nu se supună (păcatul înseamnă răzvrătire față de autoritatea divină). Nu înseamnă însă că autoritatea are de-a face doar cu lumea afectată de păcat. Biblia prezintă niveluri de autoritate în rândul îngerilor fără păcat (1 Tesaloniceni cf. Isaia 6:2; Iuda 9) și chiar în Sfânta Treime (Ioan 14:28; 1 Corinteni 11:3; 15:27-28). Ordinea divină presupune în tot ce există principiul autoritate-ascultare.

Menirea autorității civile este atât să pedepsească răul, cât și să răsplătească binele. Pedepsirea răufăcătorilor descurajează fărădelegea, iar răsplătirea binefăcătorilor încurajează binefacerea. Astfel, societatea prosperă în pace și armonie. Din păcate, corupția autorităților înseamnă tocmai întoarcerea pe dos a acestei realități: făcătorii de rele prosperă, iar oamenii de bine sunt opresați. Cu toate acestea, creștinul trebuie să urmeze exemplul Mântuitorului, care s-a supus Dreptului Judecător (2:23), chiar dacă Pilat și liderii iudei erau corupți.

La fel cum stăpânii și soții trebuie respectați ca autoritate, chiar și cei dificili, abuzivi, „greu de mulțumit” sau necredincioși, tot așa și autoritățile societății trebuie respectate, de dragul Domnului, ca mărturie creștină. Creștinii nu pot folosi libertatea pe care le-a adus-o Hristos ca pretext pentru păcat, dar nici pentru răzvrătire.

Voia lui Dumnezeu este...

Începând cu acest pasaj Petru va aduce în mod repetat în discuție „voia lui Dumnezeu” (cf. 3:17; 4:2, 3; 4:19). Voia lui Dumnezeu este să reducem la tăcere autoritățile ignorante, corupte, rău intenționate uneori, nu prin răutăți sau răzvrătire, ci „făcând ce este bine”.

Temeti-vă de Dumnezeu!

Iubiți pe frați!

Cinstiți pe toți oamenii!

Dați cinste împăratului!

Deși pledează de la începutul paragrafului pentru respectarea autorității împăratului, Petru clarifică în final nivelurile de autoritate și o ierarhie a datoriei pe care creștinul le are. Este interesant de observat că „împăratul” de la Roma, deși se credea zeu, este pus de Petru pe același nivel cu „toți oamenii”, pentru că folosește același verb „cinstiți”, „dați cinste”. Pe un nivel superior în ce privește responsabilitatea creștinilor sunt „frații”, pe care trebuie să-i iubești, nu doar să-i respecti. Pe cel mai înalt nivel și de autoritate, dar și de responsabilitate se află „Dumnezeu”, căruia îi datorăm „frica”. Așadar, nu trebuie să ne temem nici de autoritățile statului și nici de frații din biserică, ci doar de Dumnezeu. Frica de oameni e o cursă! De asemenea, frații nu trebuie doar respectați, ci iubiți. Din ansamblul societății, frații în Hristos trebuie să fie mai aproape de creștin decât ceilalți oameni. Dumnezeu nu trebuie doar cinstit, ci temut. Frica de Domnul este înțelepciunea creștinului.

Cum poți dovedi practic în vremea noastră supunerea față de autoritățile statului?

Cum ne arătăm cinstea pe care le-o oferim guvernanților de azi?

Cum putem încălca noi, creștinii, această poruncă a Domnului?

De ce uneori nu vrem să ne supunem autorităților sau legilor date de acestea?

Sunt justificate motivele noastre? De ce?

Care este singura situație în care avem dreptul și chiar obligația să nu ne supunem autorităților?

Cum putem învinge guvernanții corupți, ignoranți, rău intenționați etc.?

Povestește o situație în care te-ai confruntat cu corupția instituțiilor statului? Ce ai făcut?

Cum învingi frica de oameni?

Cum dovedești în relațiile cu autoritățile că îți este frică de Dumnezeu, nu de oameni?

Urmărește săptămâna aceasta dacă te raportezi corect la toate nivelurile de autoritate: Dumnezeu, frați, împărat, toți oamenii!

ADEVĂRUL PROCLAMAT

Harul în adunare

**1 Petru 2:18-20 Fiți supuși angajatorilor...
și celor greu de mulțumit**

Slugilor, fiți supuse

*stăpânilor voștri cu toată frica,
nu numai celor ce sunt buni și blânzi,
ci și celor greu de mulțumit.*

***Căci este un lucru plăcut (lui Dumnezeu),
dacă cineva,
pentru cugetul lui față de Dumnezeu,
suferă întristare, și
suferă pe nedrept.***

***În adevăr,
ce fală este să suferiți cu răbdare
să fiți palmuiți,
când ați făcut rău?***

***Dar
dacă suferiți cu răbdare,
Când ați făcut ce este bine,
lucrul acesta este plăcut lui Dumnezeu.***

ADEVĂRUL APROFUNDAT și APLICAT
Harul în adâncime și în acțiune (Ezra 7:10; Iacov 1:25)

Petru transmite același apel ca în pasajul anterior: ***Fiți supuși!***

Cui transmite Petru acest îndemn?

Care era statutul slugilor/sclavilor în societatea greco-romană?

Ce le cere Petru acestora?

De câte feluri puteau fi stăpânii?

De ce ar trebui să accepte sclavii creștini să „sufere pe nedrept”?

Ce îndemn le dă Petru stăpânilor? De ce?

Pentru ce merită să suferi? De ce?

Slugilor... Petru folosește un termen mai puțin întâlnit în epistolele Noului Testament pentru sclavi, care poate fi tradus și cu „casnicilor”, adică sclavii care slujeau în casă. Sclavia din epoca modernă cu opresarea populațiilor de culoare a fost diferită de sclavia din Antichitatea greco-romană. Multe familii romane aveau „sclavi angajați” ca medici, profesori, contabili, muzicieni, artiști etc. Ei se nășteau în familia stăpânului și erau educați și antrenați pentru slujbele de care avea nevoie stăpânul. Erau adesea plătiți pentru slujbele lor și unii puteau să-și cumpere libertatea (1 Corinteni 7:20-24). În Imperiul Roman existau legi care reglementau statutul sclavilor și relațiile cu aceștia.

La fel cum Iosif în Egipt sau Daniel în Babilon au fost sclavi, dar cu o poziție influentă, la fel era și în societatea greco-romană, căreia îi scrie Petru. Așadar, cei cărora le scrie Petru trebuiau descriși printr-un cuvânt mai puternic decât *servitorii*, dar mai slab decât *sclavii*. Petru optează pentru *casnicii*, „cei născuți în casa stăpânului”, slujitorii casnici. Aceștia nu aveau libertate legală sau economică, dar nu erau nici tratați ca animalele.

Petru transmite același apel ca în pasajul anterior: ***Fii supuși!*** De data aceasta îndemnul este adresat unei categorii specifice: slugile, sclavii, slujitorii casnici. Petru îi îndeamnă pe aceștia să accepte autoritatea legală și economică a stăpânilor asupra lor. Tocmai în virtutea autorității lor, stăpânii pot să-i disciplineze pe sclavi, de aceea trebuie să le fie frică

de pedeapsă. La fel cum părinții au autoritatea aceasta asupra copiilor (Efeseni 6:5).

Buni și blânzi... greu de mulțumit, nedreți, răi, irascibili, scorțoși... Este relativ ușor să slujești stăpâni buni și blânzi. Petru însă îi îndeamnă pe servitorii creștini să fie supuși și celor greu de mulțumit. Motivația este aceeași din pasajul anterior, însă cu alte cuvinte: „este plăcut lui Dumnezeu”. Cel mai greu nu este să suferi o nedreptate, ci să găsești o motivație puternică pentru acea suferință. Petru o oferă tuturor. Din partea stăpânilor nedreți oricum ai de suferit. Singura alegere pe care poți s-o faci este dacă suferi pentru binele sau pentru răul pe care l-ai făcut.

Suferiți cu răbdare... nu cântind sau răzvrătindu-vă. Atunci ne asemănăm modelului nostru, Hristos (2:21-25). Termenul folosit de Petru pentru suferință se referă cel mai adesea la suferința mentală, emoțională, nu la cea fizică, în sensul de întristare, stres, durere sufletească. Răbdarea de care vorbește Petru aici nu este răbdarea stoică, acea tenacitate centrată în sinele meu puternic, ci, dimpotrivă, încrederea în

prezența lui Dumnezeu care controlează toate situațiile și poartă de grijă necurmat. Aceasta este cheia acceptării suferinței pe nedrept la care suntem chemați. Încrederea deplină că Dumnezeu va îndrepta într-o zi toate nedreptățile îl face capabil pe un sclav creștin să se supună și unui stăpân nedrept, abuziv și rău, fără resentimente, autocompătimitate sau disperare.

Peculium în Dreptul Roman... reprezenta o sumă de bani sau alte proprietăți oferite de stăpânul casei celor care nu aveau în mod normal dreptul la proprietate (soție, copii, sclavi). Ei puteau administra după voia lor și chiar înstrăina acel bun încredințat de stăpân.

Plăcut lui Dumnezeu... este „un har” (în original) pentru un sclav să sufere pe nedrept ***pentru cugetul lui față de Dumnezeu.*** Sensul este că dacă cineva are conștiința curată înaintea lui Dumnezeu că a făcut ce putea mai bine și totuși, stăpânul nu este mulțumit și îl pedepsește, atunci el trebuie să stea liniștit că este plăcut lui Dumnezeu, chiar dacă stăpânului nu-i place.

La aceasta ați fost chemați... la suferință pe nedrept cu răbdare. Suntem chemați de Hristos să călcăm pe urmele Lui. Hristos este exemplul de urmat și în privința atitudinii față de nedreptățile suferite.

Cui se poate azi adresa îndemnul dat atunci de Petru „slugilor”?

Unde se încadrează șefii tăi de la serviciu, la „buni și blânzi” sau la „greu de mulțumit”? De ce?

Cum dovedești că respecti autoritatea superiorilor și le ești supus la serviciu?

Povestește o nedreptate care ți s-a făcut la serviciu. Cum ai reacționat? De ce?

Cum se poate manifesta nesupunerea la serviciu?

Analizează atitudinea și acțiunile lui Iosif, ca sclav în Egipt. Cum a reușit să rămână supus, să rabde nedreptățile suferite și să promoveze în cea mai înaltă funcție posibilă?

Cum te ajută exemplul lui Iosif în situațiile prin care treci tu la serviciu?

Până la ce limită trebuie să sufere un creștin nedreptăți? De ce?

Care trebuie să fie motivația teologică pentru a putea răbda nedreptățile suferite?

Ai suferit vreodată pe drept, pentru că ai greșit, la serviciu?

Propune-ți să-L onorezi pe Dumnezeu la serviciu săptămâna aceasta prin modul în care te raportezi la superiorii tăi!

ADEVĂRUL PROCLAMAT

Harul în adunare

**1 Petru 2:21-25 Hristos a suferit pentru voi...
Călcați pe urmele Lui...**

*Și la aceasta ați fost chemați;
fiindcă și*

*Hristos a suferit pentru voi, și
v-a lăsat o pildă,*

ca să călcați pe urmele Lui.

„El

*n-a făcut păcat, și
în gura Lui nu s-a găsit viclenie”.*

*Când era batjocorit,
nu răspundea cu batjocuri; și,
când era chinuit,
nu amenința,
ci Se supunea dreptului Judecător.*

El

*a purtat păcatele noastre
în trupul Său,
pe lemn,
pentru ca noi,
fiind morți față de păcate,
să trăim pentru neprihănire;*

prin rănilor Lui ați fost vindecați.

Căci

erați ca niște oi rătăcite.

Dar acum

*V-ați întors la Păstorul și
Episcopul sufletelor voastre.*

ADEVĂRUL APROFUNDAT și APLICAT
Harul în adâncime și în acțiune (Ezra 7:10; Iacov 1:25)

Cine este exemplul de suferință pentru creștini, robi sau liberi?

Pentru cine a suferit Hristos? De ce?

Ce înseamnă să călcăm pe urmele Lui?

Cu ce pasaj din Scripturile iudaice susține Petru afirmațiile de mai sus? Citește Isaia 52:13-53:12.

Cum este numit Mesia în 52:13?

Cum reacționează Robul Domnului în suferința nedreaptă la care este supus?

Ce înseamnă că s-a supus Dreptului Judecător?

Care era scopul suferinței Lui?

Cum suntem vindecați prin rănilile Lui?

Ce înseamnă că El este Păstorul și Supraveghetorul sufletelor noastre?

În centrul pasajelor care vorbesc despre supunerea față de o autoritate mai înaltă se află exemplul suprem de supunere, față de cea mai înaltă autoritate. Hristos s-a supus Dreptului Judecător, ca un sclav care nu avea niciun drept. El este exemplu, nu doar în actul supunerii, ci și în motivație și atitudine.

La aceasta ați fost chemați...

Petru folosește de câteva ori expresia aceasta. Ați fost chemați... la lumină din întuneric (2:9); să moșteniți binecuvântarea (3:9); la slava Lui veșnică (5:10); la suferință pe nedrept (3:21). A fost o vreme în care Petru n-a înțeles chemarea la suferință și chiar i se părea inacceptabilă (cf. Matei 16:21-23), dar după învierea Mântuitorului a înțeles și a acceptat că ucenicia în școala lui Isus înseamnă să-ți iei crucea în fiecare zi. Noi suntem chemați nu doar la suferință pentru Hristos, ci și la încrederea în Dumnezeu, pe care a avut-o Isus în suferința nedreaptă pe care a îndurat-o. În Noul Testament ni se amintește adesea că trebuie să ne așteptăm la suferință pe nedrept, doar pentru că Îl urmăm pe Isus (1 Petru 5:9-10; Ioan 15:18-20; 16:33; 2 Timotei 3:12 ș.a.).

Petru surprinde modelul de viață pe care trebuie să-L urmăm în raport cu autoritățile sub care ne aflăm. Hristos nu a făcut păcat, nu a folosit viclesuguri ca să scape, nu a răspuns înapoi la batjocuri și nu a amenințat cu răzbunarea când era chinuit. Toate cele patru versete (2:22-25) sunt inspirate din Isaia 53. Când suntem sub presiunea nedreptăților sau a suferinței suntem și foarte

De ce ar trebui să acceptăm suferința? Pentru că și Hristos a suferit, iar El ne cheamă să-L imităm, călcând pe urmele Lui. De ce a suferit Hristos? Petru este foarte direct: *pentru voi...* ca să vă dea un exemplu de urmat. Deși afirmă că El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn (2:24), totuși accentul lui Petru este pus pe atitudinea de supunere a lui Hristos în mijlocul suferințelor, ca exemplu pentru noi. Hristos a dat dovadă de o ascultare desăvârșită de Tatăl, o ascultare activă, nu pasivă. El nu a fost resemnat sau revoltat, ci complet devotat voii Tatălui. El a căutat să fie plăcut Tatălui, și de dragul Tatălui a suferit crucea, a tăcut, nu a amenințat, nu s-a răzbunat.

Hristos a avut parte de cea mai nedreaptă suferință din istorie. Dacă El s-a supus Tatălui, și noi trebuie să ne încredem că Tatăl ceresc ne va face dreptate. Atunci când suferim pe nedrept, El este exemplul pe care trebuie să-L imităm: în motivație, atitudine și acțiune.

predispuși să păcătuim prin reacțiile noastre. Dacă încercăm să ne controlăm noi viața, atunci vom reacționa când suntem amenințați. Dacă însă ne încredințăm viața în mâna lui Dumnezeu și cedăm controlul Celui ce poate ține totul sub control, atunci ne vom supune cu încredere Dreptului Judecător, știind că El ne va face dreptate. Petru nu optează nici pentru exprimarea terapeutică a mâniei, nici pentru reprimarea ei, ci pentru încredințarea în mâinile lui Dumnezeu, care judecă drept și va face dreptate aleșilor Lui în final.

Pe lemn... *El a purtat păcatele noastre în trupul său, pe lemn...* aceasta este evanghelia în esență. Petru folosește intenționat probabil cuvântul „lemn”, și nu „cruce”, pentru a face trimitere la blestemul menționat în Deuteronom 21:23, pe care îl menționează și Pavel în Galateni 3:13. Pedepsa pentru păcat, blestemul, suferința, moartea, toate acestea le-a îndurat Hristos pentru noi, ca să ne vindece de păcat. Petru aplică în contextul ispășirii păcatelor citatul din Isaia 53:5 „prin rănilor Lui suntem vindecați”, așadar aplicația principală se referă la vindecarea de păcat, nu de boli fizice.

Episcop provine de la două cuvinte și înseamnă „a urmări intens cu privirea ceva/pe cineva”, „a supraveghea”. În Biserică a devenit o slujire echivalentă cu a prezbiterului sau a păstorului (1 Petru 5:1-4; Fapte 20:17, 28). Pavel cheamă *prezbiterii* din Efes și îi îndeamnă să *păstorească* turma peste care i-a pus Duhul Sfânt *episcopi*. Așadar este vorba de slujirea spirituală de păstorie, care presupune atât hrănire, cât și supraveghere și protecție.

Păstorul și Păzitorul sufletelor voastre... Imaginea oilor rătăcite este preluată tot din Isaia 53 și este asociată cu imaginea Păstorului care hrănește, călăuzește și păzește. Petru Îl prezintă pe Isus ca exemplu de supunere în suferință, dar și ca protector al celor ce suferă pe nedrept pentru Numele Lui. Ei, creștinii, s-au întors **de la păcat la** Păstorul și Păzitorul sufletelor lor. Hristos nu doar ne-a izbăvit de păcat, ci ne și protejează, întocmai cum un păstor își protejează turma. El supraveghează cu atenție tot ce

ni se întâmplă și nimic nu scapă controlului Său.

Care este nedreptatea pe care a suferit-o Hristos pentru tine?

Cât de conștient ai fost când te-ai botezat că viața de ucenic al lui Isus înseamnă suferință pe nedrept? Povestește grupului.

Care sunt păcatele pe care ești ispitit să le faci când suferi pe nedrept: nemulțumire, cârtire, viclenie pentru a scăpa, răspuns cu aceeași monedă, răzbunare, mânie, cuvinte jignitoare etc.? De ce?

Cum a înfruntat Isus suferința pe nedrept? Ce motivație a avut să tacă și să nu riposteze?

Cum te ajută supunerea Lui față de Dreptul Judecător să te supui și tu în nedreptățile pe care îngăduie să le trăiești?

Cum experimentezi grija pastorală a Domnului Isus pentru tine, oița salvată?

Ce poți face practic ca să îți mărești încrederea că El este în controlul lucrurilor, că El te protejează și că nimic nu se întâmplă fără voia Lui suverană?

Încearcă săptămâna aceasta să schimbi atitudinea atunci când suferi pe nedrept. Urmează exemplul Mântuitorului! Încredințează-ți soarta în mâna Dreptului Judecător!

1 Petru 3:1-7 Nevestelor, fiți supuse și voi...

Tot astfel, **nevestelor**,

fiți supuse și voi

bărbaților voștri;

pentru ca,

dacă unii nu ascultă Cuvântul,

să fie câștigați fără cuvânt,

prin purtarea nevestelor lor,

când vă vor vedea felul vostru de trai:

curat și în temere.

Podoaba voastră

să nu fie podoaba de afară,

care stă în împletitura părului,

în purtarea de scule de aur sau

în îmbrăcarea hainelor,

ci să fie omul ascuns al inimii,

în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit,

care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu.

Astfel se împodobeau odinioară sfințele femei,

care nădăjduiau în Dumnezeu,

și erau supuse bărbaților lor;

ca Sara,

care asculta pe Avraam,

și-l numea „domnul ei”.

Fiicele ei v-ați făcut voi,

dacă faceți binele

fără să vă temeți de ceva.

ADEVĂRUL APROFUNDAT și APLICAT

Harul în adâncime și în acțiune (Ezra 7:10; Iacov 1:25)

După ce s-a adresat tuturor creștinilor în calitate de cetățeni ai imperiului și ai provinciilor romane, iar apoi robilor casnici, acum Petru se adresează soțiilor creștine. Exemplul de supunere al lui Hristos este un model de ascultare și supunere atât în relația cu

autoritățile statului, cât și în relațiile de serviciu sau de familie. Spre deosebire de relațiile anterioare de autoritate-supunere, relația soț-soție este singura pentru care Petru are un cuvânt de spus și „autorității”, nu doar celor „supuși”.

Care este porunca pentru soții?

Care este motivația?

De ce „purtarea soțiilor” are uneori mai mare putere decât „Cuvântul Domnului”?

Cum trebuie să fie comportamentul soțiilor în casă? (3:2)

De ce nu este suficient să fie doar „curat”, ci trebuie și „în temere”?

Cu ce podoabe poate fi „atras” un soț necredincios la credință?

De ce podoabele exterioare nu ajută în lupta spirituală?

Cum devine vizibil omul interior invizibil?

Care este opusul unui „duh blând și liniștit” al soției?

Ce prețuiește Dumnezeu cel mai mult la o soție credincioasă?

În ce privință Sara poate fi un exemplu pentru soțiile creștine?

Care sunt calitățile evidențiate de Petru la Sara? (3:5, 6)

De ce Petru le spune soțiilor că trebuie să facă binele *fără să se teamă* (3:6b), deși înainte a spus să aibă *un trai curat și în temere* (3:2)?

Ce temeri au soțiile?

Care este teama sănătoasă și care sunt fricile nesănătoase ale unei soții?

Cum pot fi învinse fricile soțiilor?

Ce legătură este între frică și nesupunere? Dar între încredere și supunere?

Este ușor de observat că Petru le sfătuiește pe soții în șase versete, iar pe soți doar într-unul singur. Asta nu înseamnă că erau mai multe femei decât bărbați în biserică (deși asta se întâmplă și azi), nici că soțiile au nevoie de mai multe sfaturi decât bărbații. Petru insuflat de Duhul Sfânt vrea să transmită clar mesajul în contextul cultural al sec. I. Pentru a transmite clar perspectiva creștină a dinamicii relației soț-soție în cultura greco-romană, Petru inspirat de sus scrie atât de „disproporționat”. Și mai poate fi vorba de impactul convertirii unei

soții asupra imaginii soțului. Era mult mai dificil pentru o femeie căsătorită să se convertească la creștinism, pentru că presiunea socială era enormă asupra ei din multe puncte de vedere. De aceea sfaturile pentru soțiile creștine sunt mai amplu dezvoltate, pentru că era o nevoie a vremii respective. **Tot astfel...** adică după modelul lui Hristos de supunere, care inspiră supunerea robilor față de stăpâni și a cetățenilor față de toate instituțiile statului, în același mod trebuie să funcționeze binomul autoritate-ascultare și în familie. Nu înseamnă că similaritatea se referă la relația stăpâni-slujitori casnici sau autorități-cetățeni. Relația soț-soție este una specială și nu poate fi tratată identic nici cu relația împărat-cetățean, nici cu relația stăpân-slujitor casnic. Numitorul comun al celor trei tipuri de relație este modelul hristic de *supunere, motivație și atitudine*.

Fii supuse și voi... Cum Hristos s-a supus autorității Dreptului Judecător (și cum Biserica se supune lui Hristos, ar spune Pavel). Asta înseamnă supunere față de autoritatea și conducerea stabilită de Dumnezeu în familie. Verbul folosit de Petru când le cere soțiilor să fie supuse este același folosit și în pasajele anterioare (*hypotasso*). Acest verb implică întotdeauna o relație de supunere față de o autoritate. În afara Noului Testament era folosit ca termen militar pentru a desemna supunerea soldaților față de un superior în rang. Niciodată termenul acesta nu indica supunere reciprocă. În Noul Testament este folosit întotdeauna pentru o relație de supunere față de o autoritate: Isus este supus părinților (Luca 2:51), demonii sunt supuși ucenicilor (Luca 10:17), cetățenii trebuie să fie supuși autorităților guvernamentale (Romani 13:1, 5), universul întreg va fi supus lui Hristos (1 Corinteni 15:27), puterile spirituale se vor supune lui Hristos (1 Petru 3:22), membrii bisericii trebuie să se supună slujitorilor bisericii (1 Corinteni 16:15, 16), tinerii bisericii să se supună bătrânilor bisericii (1 Petru 5:5), soțiile să fie supuse soților (Coloseni 3:18; Tit 2:5), Biserica trebuie să fie supusă lui Hristos (Efeseni 5:24), robii să fie supuși stăpânilor (Tit 2:9). Niciuna din aceste relații nu este vreodată inversată, adică nicăieri în Biblie nu se spune că soții trebuie să se supună soțiilor, guvernul cetățenilor, stăpânii robilor, părinții copiilor, ucenicii demonilor etc.

Există un singur text în care se spune să ne supunem „unii altora”, adică în mod reciproc (Efeseni 5:21). Pe baza acestui text, scos din context, și greșit interpretat, unii susțin că relația de supunere din familie trebuie să fie reciprocă, adică soția să fie supusă soțului uneori, alteori soțul se supune soției. De fapt, acest verset este scris de Pavel ca introducere înainte de a descrie câteva relații de autoritate-ascultare (vezi Efeseni 5:22-33; 6:1-3; 5-8). Este clar că așa cum Hristos este autoritate peste Biserică și niciodată Biserica nu poate fi autoritate peste Hristos, tot așa bărbatul este lăsat de Dumnezeu ca autoritate în familie peste soție și niciodată soția nu poate fi autoritate peste bărbat. Acesta este adevărul biblic nenegociabil.

Ce se întâmplă când cetățenii nu respectă autoritatea legii statului?
Ce se întâmplă când angajații nu respectă autoritatea patronului?
Ce se întâmplă când copiii nu respectă autoritatea părinților?
Ce se întâmplă când Biserica nu respectă autoritatea lui Hristos?
Asta se întâmplă și când soțiile nu respectă autoritatea soțului!

Supunerea nu diminuează valoarea, demnitatea sau importanța unei persoane, dimpotrivă o crește. Astfel, supunerea nu trebuie percepută ca inferioritate, ci ca ordine divină. **Bărbatul și femeia sunt egali ca valoare, dar au roluri diferite în familie.**

Într-o familie sănătoasă, în care soțul stă sub autoritatea lui Hristos și soția sub autoritatea soțului și copiii sub autoritatea părinților, supunerea nu este percepută ca ceva umilitor, indezirabil.

Dacă unii nu ascultă Cuvântul... Din textul original reiese că aceștia erau o minoritate și nu o majoritate din cazuri, erau excepția, nu regula. Unii înțeleg că ce scrie Petru ar fi valabil doar

pentru soțiile cu soți necreștini. Însă Petru scrie întâi îndemnul general pentru toate soțiile: *Tot astfel, nevestelor, fiți supuse și voi bărbaților voștri.* Apoi urmează excepția: *pentru ca dacă unii nu ascultă Cuvântul să fie câștigați fără cuvânt prin purtarea nevestelor.* Supunerea soțiilor față de autoritatea soților este regula în familia creștină (vezi Pavel în Efeseni, Coloseni), care are impact chiar și în viața partenerilor necreștini.

Să fie câștigați... Acesta este un termen comercial folosit și de Isus în Matei 16:26 ș.a., dar și de Pavel în 1 Corinteni 9:19-22 ș.a. Ideea puternică transmisă este că din acest târg soția nu iese pierzătoare, ci câștigătoare. Societatea s-ar putea să considere supunerea față de autoritatea soțului o cale falimentară.

Când vor vedea... felul vostru de trai, curat și în temere. Este știut faptul că bărbații sunt atrași de ceea ce văd. Ce ar trebui să vadă un soț la soția lui

ca să fie cucerit pentru familie și câștigat pentru Domnul? Petru prezintă două „expoziții” prin care poate fi cucerit soțul. În primul rând, modul de viață al soției, care implică curăție morală și teama cuvenită autorității soțului. În al doilea rând, omul interior (principiile și valorile care modelează caracterul), care nu se vede în mod obișnuit, dar care devine vizibil prin comportament, zi de zi, la

Podoaba voastră să nu fie... ci să fie... Petru NU se pronunță în acest text împotriva purtării podoabelor, a împletirii părului sau a îmbrăcării hainelor. El creează un contrast între podoaba exterioară (care are valoarea și importanța ei) și podoaba interioară (care este cea mai valoroasă din perspectiva lui Dumnezeu). Cu armele firești câștigi bătălii firești. Pentru bătăliile spirituale trebuie să folosești arme spirituale.

Toată mișcarea de „emancipare a femeii” din sec. XX a transformat relațiile dintre bărbați și femei, dar cel mai trist a transformat familia. Implicarea femeii în dezvoltarea unei cariere în afara familiei, ocuparea unor funcții de conducere, subminarea ideii de mamă, toate acestea au dus la degradarea vieții de familie. În loc să-și câștige soții, multe femei și i-au pierdut. Și nu doar soții, dar și copiii. Așadar soțiilor, ce folos să câștigați toată lumea, dacă vă pierdeți soțul?

bine și la greu. Curăția morală și respectarea autorității soțului, derivă din Cuvântul lui Dumnezeu și sunt nenego-ciabile indiferent ce face partenerul. Comportamentul blând și reacțiile echilibrate în familie țin de caracterul creștin, de asemănarea cu Hristos. În mod diferit, societatea promovează alte „arme” prin care soțiile să-și cucerească soții: podoabele exterioare, coafuri, bijuterii, machiaj, îmbrăcăminte „specială” etc.

Dacă vrei să câștigi pornirile firești ale soțului, poți să reușești prin aspectul exterior (și nu este un lucru rău în sine). Dacă vrei să-i câștigi inima pentru Hristos, atunci trebuie să-i expui omul interior transformat de Hristos, care face o soție să respecte autoritatea soțului, să i se supună cu bucurie, să îi rămână fidelă, să fie blândă, nu aprigă, și să aducă pacea în casă, nu conflictele. Contrastul nu este doar între interior-exterior, ci și între efemer și etern. Ai de ales ca soție între ce este extern și efemer și ce este intern și etern.

Două caracteristici ale sfintelor soții de demult subliniază Petru: „nădăduiau în Dumnezeu” și „erau supuse soților”. Una fără cealaltă nu merge. Doar soțiile care își pun încrederea în Dumnezeu pot să cedeze controlul și să fie supuse soților lor. Aceasta este cheia supunerii în general, dar mai ales în acest caz special. Frica de ce ar putea (sau n-ar putea) face soții le determină pe multe soții să nu respecte autoritatea lăsată de Dumnezeu soților. Vindecarea de această frică este doar prin încredere totală în Dumnezeu. Doar atunci vor putea face binele, fără să se teamă de ceva (3:6).

Astfel se împodobeau odinioară sfintele femei. Pentru a-și susține biblic afirmațiile, Petru le dă exemplul soțiilor din sec. I pe soțiile de odinioară, adică de pe vremea lui Avraam (cu două mii de ani înainte de vremea lui Petru). Verbul „se împodobeau” este din aceeași familie lexicală cu „podoaba voastră” (3:3) și este folosit la un timp continuu, ceea ce indică faptul că acesta era felul de trai, modul de viață al sfintelor femei.

Ca Sara... Dintre toate soțiile de demult, Petru o alege pe Sara. Poate pentru că era soția strămoșului evreilor, Avraam. Știm că Sara a făcut și greșeli ca soție, dar totuși Petru o dă exemplu în două privințe: **asculta** de Avraam și **l numea** „domnul meu”.

Ascultarea și adresarea sunt două evidențe ale respectării autorității. Una fără cealaltă nu merge. Adresare respectuoasă fără ascultare este formă fără conținut. Ascultarea fără adresare respectuoasă trădează o motivație greșită.

Fiicele ei... dacă... Chiar și femeile neevreice pot fi fiicele spirituale ale Sarei, cu o condiție: dacă *fac binele fără să se teamă de ceva*. Care este binele la care se referă Petru? (cf. Proverbe 31:12 „Ea îi face bine și nu rău în tot timpul vieții sale.”). Cel mai mare bine pe care soțiile îl pot face soților este să se supună autorității lor în termenii biblici. Ce le împiedică adesea? Ce a determinat-o pe Sara să aleagă greșit? (Geneza 16:2, 6) Frica... temerile... Încrederea în Dumnezeu aduce eliberarea de frică. Nu faceți alegeri greșite ca Sara, ci faceți binele fără frică!

O soție cu un duh blând și liniștit, care în mod continuu nădăjduiește în Dumnezeu, nu va fi înfricoșată de circumstanțe sau de un soț necredincios și neascultător. Ea va preda controlul Domnului și se va supune autorității soțului. Pentru că așa îi cere Dumnezeu, nu pentru că îi place sau pentru că soțul merită.

Ce înseamnă astăzi pentru soțiile creștine să fie supuse soților? Dați exemple concrete.

Cum se manifestă nesupunerea soților în familiile creștine? Exemplificați.

Cum credeți că este afectat soțul dacă soția nu îi respectă autoritatea?

Ce implicații sunt asupra copiilor dacă soția nu respectă autoritatea soțului?

Poate o soție creștină care nu respectă autoritatea soțului să aibă o bună relație cu Dumnezeu? Argumentați.

Cum este afectată slujirea unei soții creștine dacă ea nu se supune soțului?

Ce greșeli pot face soțiile creștine care au soți necredincioși, din dorința bună de a-i vedea credincioși?

Cum ar trebui să se manifeste „temerea” pe care soțiile trebuie s-o aibă față de soții lor?

De ce credeți că soțiile preiau uneori rolul de conducere și autoritate în familie?

Binecuvântează Dumnezeu o familie în care rolurile sunt inversate? De ce?

Cum le pot ajuta soții creștini pe soțiile lor să fie mai interesate de „garderoba interioară”, decât de cea exterioară?

Evaluează-ți săptămâna aceasta atitudinea pe care o ai față de autoritatea delegată de Dumnezeu soțului! Înnoiește-ți motivația de a te supune soțului!

Dacă ești soț, nu rata lecția următoare! E rândul tău!

1 Petru 3:7 *Bărbaților, purtați-vă... cu înțelepciune... dând cinste femeii...*

Bărbaților,

***purtați-vă** și voi,*

la rândul vostru,

***cu înțelepciune** cu nevestele voastre,*

dând cinste femeii

ca unui vas mai slab,

ca unele care vor moșteni

împreună cu voi harul vieții,

Ca să nu fie împiedicate rugăciunile voastre.

ADEVĂRUL APROFUNDAT și APLICAT

Harul în adâncime și în acțiune (Ezra 7:10; Iacov 1:25)

De ce credeți că Petru se adresează și bărbaților?

Căror bărbați credeți că se adresează Petru, credincioși sau necredincioși? De ce?

Ce le cere soților în purtarea cu soțiile? De ce?

De ce le cere înțelepciune și nu dragoste, de exemplu?

De ce le cere să acorde cinste femeii?

Cum este relația bărbat-femeie din perspectiva veșniciei?

Care sunt consecințele dacă un soț nu se poartă cu înțelepciune și nu acordă cinste soției lui?

De ce este grav dacă ne sunt împiedicate rugăciunile?

Petru se adresează bărbaților, scurt și concis, dar profund și ferm. Apelul lui către soți, ca purtători ai autorității, indică încă o dată importanța familiei și faptul că este instituită de Dumnezeu. Petru nu are cuvânt pentru autorități, ci doar pentru cetățenii creștini, nici pentru stăpâni, ci doar pentru robii creștini. Petru are însă un cuvânt nu doar pentru soții, ci și pentru soți. După cum se va adresa slujitorilor bisericii și membrilor bisericii (5:1-5).

Bărbaților... Purtați-vă...

Primul apel către bărbați este să stea în preajma soțiilor! Termenul tradus cu „purtați-vă”, în original transmite ideea de „a locui în aceeași casă”, „a conviețui”, „a sta în aceeași casă”... O problemă a bărbaților este că nu prea stau acasă, sunt foarte mult timp plecați. Ca să te porți cu înțelepciune cu soția trebuie să fii pe lângă ea. Bărbaților, haideți acasă!

Cu înțelepciune... Termenul folosit de Petru pentru „înțelepciune” este „conform cunoașterii”. Soților, țineți cont în purtarea voastră de acasă de ceea ce cunoașteți despre soțiile voastre.

La ce informații de care ar trebui să țină cont bărbații face referire Petru? Poate că se referă la scopul și principiile căsătoriei creștine, pe care presupune că bărbații le cunosc. Sau poate se referă la dorințele, sensibilitățile, frustrările, așteptările soției, pe care un soț ar trebui să le cunoască și să țină cont de ele.

Sau poate se referă la cunoașterea punctelor tari și a slăbiciunilor soției din punct de vedere fizic, emoțional sau spiritual. Bărbaților, trebuie să ne cunoaștem soțiile și să ținem continue de ce cunoaștem, ca să ne purtăm cu înțelepciune cu soțiile noastre!

Un soț credincios, care stă sub autoritatea lui Hristos, care se poartă ținând cont de ceea ce știe despre soția lui, poate îmbogăți relația de cuplu. De unde poate un soț să capete această cunoaștere despre soția lui? Din Cuvântul revelat aflăm cum am fost creați și primim sfaturi revelate pentru familie. De asemenea, timpul petrecut cu soția în rugăciune, discuții profunde, sau chiar în rezolvarea unor dificultăți pot aduce soțului cunoaștere despre soție. Observarea soției (dacă ești în preajma ei) și rugăciunea pentru soție sunt de asemenea două surse de cunoaștere.

Dând cinste... Adevărul acesta, că Dumnezeu cinstește ce este mai slab sau lipsit de cinste în ochii lumii, este adesea regăsit în Biblie (cf. Matei 5:3-12; 1 Corinteni 1:26-30; 12:22-25 etc.). Această cinstire a femeii trebuie să fie atât în privat, cât și în public. Un bărbat care își laudă soția în public, dar nu și acasă, vrea de fapt să se laude pe sine cu ce soție are. Un soț care își laudă soția doar în privat, dar nu în public, s-ar putea să nu fie prea c o n v i n s (ș i n i c i

convingător). Oricum, echilibrul, sinceritatea și discreția sunt recomandate în acest sens. Cinstirea nu trebuie să însemne doar vorbe, ci uneori se traduce prin ajutor în casă, bani de cheltuielă, timp acordat, surprize etc. Soțul trebuie să aibă totuși grijă ca din dorința de a da cinste soției să nu fie tras spre păcat. După cum o soție nu trebuie să-și asculte soțul dacă acesta îi cere să facă un păcat, tot așa un soț nu trebuie să țină cont de dorințele soției dacă acestea sunt păcătoase (cf. Adam, Samson, Solomon, Ahab etc.).

Termenul „vas” ne poate duce cu gândul la creație. Ea a fost creată mai delicată, ca un porțelan mai fin. Bărbatul e înțelept dacă ține cont de aceste detalii.

Femeii, ca unui vas mai slab... Termenul folosit de Petru pentru „femeie” subliniază feminitatea ei. Prin creație, femeia are alte caracteristici decât bărbatul. Unele dintre acestea o fac mai slabă, dar nu inferioară bărbatului. Slăbiciunea poate fi din sfera forței fizice, de exemplu, iar bărbatul trebuie să țină cont de această informație. De asemenea, femeia este mai sensibilă emoțional, și bărbatul trebuie să țină cont. Ea este mai slabă și pentru că nu i s-a dat autoritate, de aceea bărbatul trebuie să o protejeze, nu să o exploateze.

Ca unele care vor moșteni împreună cu voi... Deși în familie soțiile sunt sub autoritatea soților, ele au parte de același har al mântuirii, au aceleași privilegii spirituale și aceeași valoare veșnică. Noul Testament afirmă atât rolul diferit al soțiilor în familie, dar și valoarea lor egală cu bărbatul (1 Corinteni 11:2-3; 7-12; Efeseni 5:22-33).

Ca să nu fie împiedicate rugăciunile voastre... Există o disciplinare părintească din partea lui Dumnezeu aplicată soților care nu se poartă cu înțelepciune cu soțiile lor (cf. Evrei 12:3-11). Această disciplinare înseamnă împiedicarea rugăciunilor să ajungă la cer! Un soț care nu se roagă nu poate să-și îndeplinească menirea de autoritate în familie. Doar prin rugăciune va învinge egoismul din el ca să nu profite de pe urma poziției sale de conducere. Doar prin rugăciune va putea să se poarte cu înțelepciune cu soția lui, ținând cont de tot ce cunoaște despre ea și nevoile ei. Dacă rugăciunea îi este blocată, îi este blocată sursa de putere și înțelepciune. Așa că pedeapsa este enormă!

Ce poți face ca soț săptămâna aceasta pentru a crește timpul pe care îl petreci cu soția? Scrie trei idei... Dacă nu ai, întreab-o pe soția ta, ea sigur știe cum să faci!

Care sunt cauzele care te țin departe de casă?

În ce domenii crezi că îți cunoști soția foarte bine?

În ce domenii ai nevoie să cunoști mai bine nevoile și dorințele ei?

Cum îi dovedești soției că o protejezi ca pe un vas mai delicat?

Cât de importantă este rugăciunea pentru tine? De ce?

Care sunt cele mai importante cauze pentru care te rogi? De ce?

Cât de grav este pentru tine ca soț, dacă Dumnezeu nu-ți mai ascultă rugăciunile? De ce?

Stai de vorbă săptămâna aceasta cu soția ta despre dorințele, așteptările și frustrările ei. Fii înțelept! Notează ce descoperi! Dovedește-i că ții cont de ceea ce ai descoperit!

ADEVĂRUL PROCLAMAT

Harul în adunare
